

időmet és erőmet. Csaknem azt mondhatnám, hogy kifárasztott. Havonként általában 2000 km-t utaztam úttalan utakon, hogy fönntartsam a kapcsolatot a plébániám területén élő keresztényekkel és pogányokkal, no meg azért is, hogy az építkezéshez anyagot szerezzek. A cementért hol 40, hol 60, hol pedig csaknem 120 km-nyi távolságra utaztam. Az építkezéshez megfelelő homok 14 km-nyi távolságra várakozott rám. Mivel a Kónsi folyó nem volt hajlandó a kedvemért helyet változtatni, hanem mindig megtartotta a tisztes 15 km-nyi távolságot, kénytelen voltam rendszeresen fölkeresni néhány üres hordóval, hogy biztosítsam az építkezéshez szükséges vizet.

Hála Istennek, meg a missziókért áldozatra kész keresztényeknek, az építkezés a befejezéshez közeledik. Ha a lelkipásztori munka, az építkezés, a sok utazás meg az egyedüllét kimerített, új erőt adott az imádság, de nagyon bátorítólag hatott rám az is, ha időközönként Európából egy-egy levelet vagy anyagi támogatást kaptam. Jól esett újra és újra megtapasztalnom, hogy közel van az Isten. Jól esett megtapasztalnom azt is, hogy az anyagi javakért törtető emberek között szép számmal vannak az Isten ügyéért és a lelkek üdvéért áldozatra kész, lelkes keresztények.

A rám bízott keresztények nevében is szeretném tolmácsolni köszönetemet annak a hazai oltártestvérnek, aki szentmiséket ajánlott föl az afrikai ínséget szenvedők javára.

Pálinkás István
Procure SVD
B.P.7463
Kinshasa I. (M.C. Kimafu)
Rép. du Zaïre, Afrika

(Egy paptestvér írja: „Bár sok irányú elkötelezettségem van, légy szíves két intenciót jegyezni részemről is az éhezők javára. Ez igazán semmi, de néha egy csöpp víz is sokat ér.” Felhívjuk a figyelmet erre a „csöpp víz-akcióra”!)

MÁRTON ÁRON PÜSPÖK ARANYJUBILEUMA

Püspöki jelmondatát Szent Mártontól vette: „Non recuso laborem!” Címerében halmok fölött emelkedik a fenyő, Csík igénytelen, jelképes fája; ragyog a betlehemi csillag, amely a kinevezést hozta (1938.dec.24.), s a metsző pályában a Krisztus-monogram mellett Csík címeréből ott a Nap és a Hold.

Életében a jelképes címer valósággá lett. Kopár körülmények között is ragaszkodott az életadó értékekhez. Vállalta a munkát olyankor is, amikor életében csupán a karácsonyi remény halvány csillaga világított.

Az egyházmegye piarista történésze, Biró Vencel 1940-ben kiadta Majláth püspök életét. Előszót a könyvhöz Márton püspök úr írt. Többek között ezt írta: „A hívek és papok lelke előtt ma is ő (Majláth) a püspök, s utódját vele mérik. A hegy lábánál nőtt dombot a hegygel . . .” Mi azóta láttuk hegygyé nőni a dombot.

Megcsodáltuk emberi nagyságát. Kemény akarat, szilárd elvek, éleslátás, ragaszkodás a kimondott szó szentségéhez, megbecsülése a másik embernek, panasztalan hősiesség, megkapó derű azok a tulajdonságok, amelyek mint embert is nem mindennapivá teszik.

Megtanultuk csodálni benne a papot. Egyházhűsége, mély lélekről tanúszkodó szentbeszédei, amelyek egyúttal nyelvi remeklések is (egyik írónk

mondotta, hogy hallotta egyszer egy öt perces beszédét, s az a magyar széppróza remekei közé tartozik), következetes minden esti szentséglátogatása kápolnájában, az egyházért elégi buzgóság ötvöződik benne.

Megtanultuk csodálni a püspököt. A népe gondját magára vállaló pásztor felelősségével élte sokszor magányos életét. (Illyés Gyula szerint itt ő a fáklya.) Papjainak ha kell, atya, ha kell, védője, ha kell, barátja, ha kell, tanácsadója, küzdőtársa. Keménykezű főpap, de nagylelkűen megbocsátó atya. És a zsinat után megtanultuk csodálni azt is, hogyan lett a kemény kézzel kormányzó főpásztorból szolgáló püspök, minden papja gondját jószággal, megértően magára vevő atya.

Bérmakörútjain láttunk fiatalokat és öregeket, egyszerű és tanult embereket, katolikusokat és nem katolikusokat sírni az örömtől, hogy láthatták. Láttuk az anyákat, amint feléje tartják gyermekeiket, és ő jószágos mosollyal megáldotta őket. Nyomában szinte foghatóvá vált a Lélek-járás. Túl a hetvenen végigjárta mintegy félmillió hívőt számláló hatalmas egyházmegyéjét. Mindenütt kitörő lelkesedéssel fogadták. Kedves volt, mikor kérték, hogy tíz, húsz év múlva is jöjjön újra. Mosolyogva mondogatta: a Gondviselésnek ne szabjunk határt.

Július 6-án Körösbányán, az erdélyi ferences lelkiség egyik csendes központjában mondta el aranymiséjét. Öt kurzustársa koncelebrált. Együtt végezték hetes lelkigyakorlatukat is. Az aranymise minden külső ünnepség nélkül folyt le, csak belső, lelki számvetés és hálaadás volt. Az egyházmegye papjai imacsokrokkal, szentmiséikkel, sok apró megemlékezéssel kedveskedtek püspök atyjuknak.

Imádkozzunk érte. Népének még szüksége van rá. Ha az Isten nagyon kegyes lesz hozzánk, talán még élteti köztünk. Mert jó tudni az apró domboknak, hogy nagy hegy árnyékában húzódnak meg. Jó tudni, hogy kis és nagy bajainkat van aki érző szívvel meghallgatja. Jó tudni, hogy gondjainkat értő kézzel van aki kibogozza. Jó tudni, hogy van egy pásztor, akire nyugodtan rábízhatjuk magunkat.

S ha van kérés, amely nagyon őszintén, nagyon lélekből fakadón száll az Úr felé, akkor a mienk az: „Jó atyánkért esdeklünk, tartsd meg Isten őt nekünk!”

P.

PAPI JUBILEUMOK

Vasmisék

Klivényi Lajos prépost, ny. plébános jún. 30-án ünnepelte Battonyán pászszentelésének 65. évfordulóját. Udvardy József püspök volt kézvezetője és szónoka. Egykori káplánjai és a környék papjai szeretettel vették körül a még mindig jó erőben lévő jubilánst. Az általa szinte székesegyházi méretben kibővített templomot szépen megtöltötték a hívek, akiknek több mint két évtizede volt lelkipásztora.